

kedves emlé-
a mamája.
szép irás.
Klein Sán-
ból gyanítot-
tucsut veszel
zés nekem a
! — Szemző
gfejtek sorá-
let. Jókiván-
stvérek. Az
ok megfejté-
m. — Köves
lom, hogy a
ónay Alice.
edbe jutha-
ner Aladár.
log. Meg fog
köszönet! A
r testvérek.
ek e kereszt-
att, hogy én
en járhatok
yiket a »Kis
re. A másik,
uticza.« Meg
li rejtvényt,
nem soro-

Erzsike 1
Simon Irén
ca 4 frt. —
an Adél és
ca és Julka
t 433 frt
92 kr., és

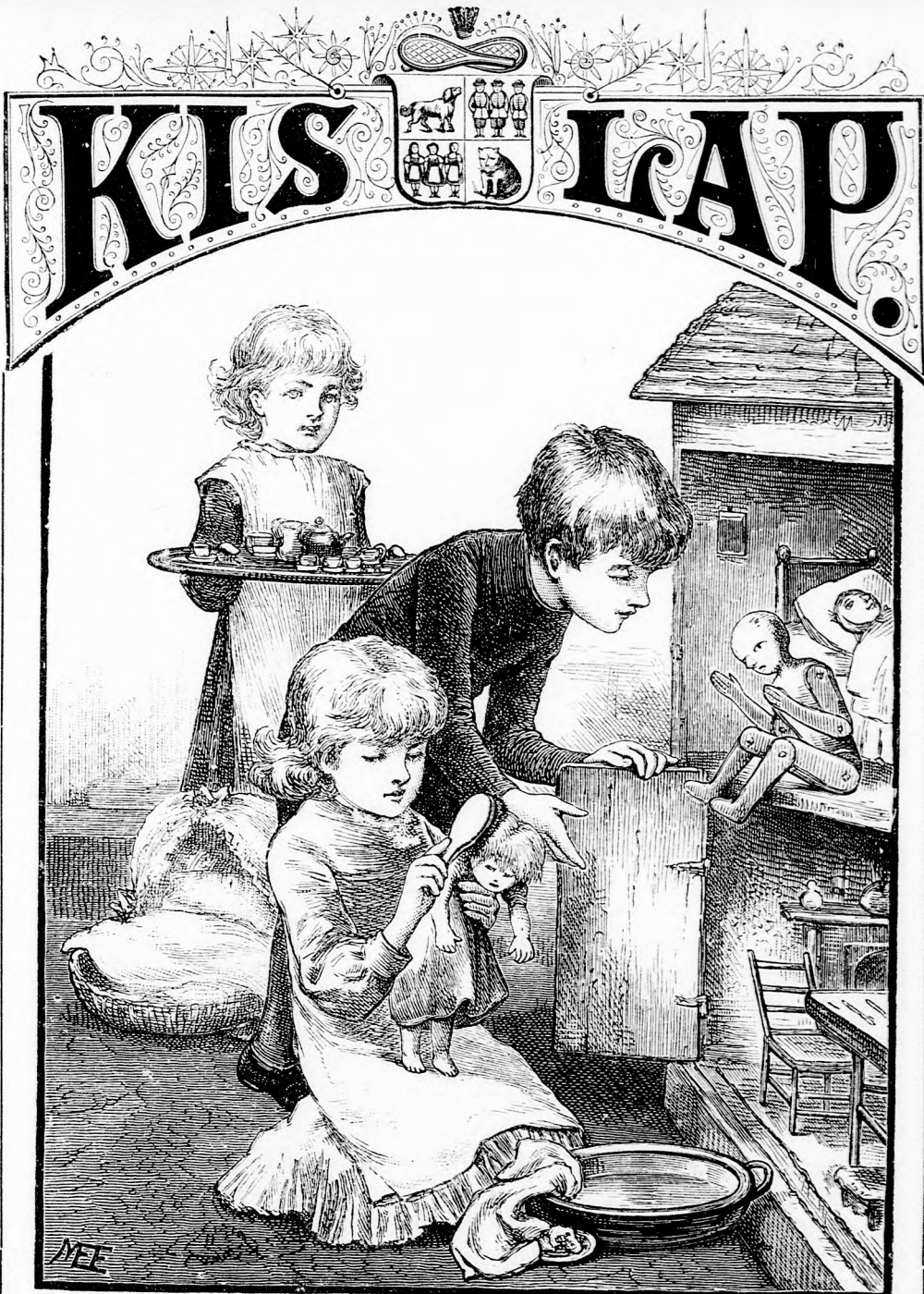
ra: Weisz
50 kr. —

ra: Weisz
50 kr.

mutatva a

gyes ada-
bácsi.

aeum-épület.
társulat.

BÁBU-VILÁG. (Lásd a 47. lapon.)

XXX. kötet, 3. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1886. január 17-én.

A SZERENCSE UTJA.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

KÉT nagybátya majdnem mindenben tökéletesen ellenkező volt egymással. Gerő bácsi izmos termetű, szigorú arcú, kemény szavu férfi volt, mindig kurtán és parancsolóan beszélt; nagyon sokat tartott magáról és nem bánta, ha nem szeretik is, csak féljenek tőle és engedelmeskedjenek. Nagy kereskedése volt és így persze sok dolga; nemis szívesen vesződött mások bajával; de hát most az egyszer el nem kerülhetett; a fiuk anyja az ő testvére volt, ő tehát egyik legközelebbi rokona; kötelessége kissé utánanézni a dolognak. Az uton hamarosan el is készült a tervével.

— Remélem, nem lesz sok bajom a gyerekekkel. Kőhalmi sógorom gazdag ember volt, maradt fiaira elég vagyon. A jószágot bérbé adom, nem lesz vele semmi vesződés... a fiukat meg elhelyezem valamelyik nevelőintézetben, ott majd szépen felnőnek és annak idején, ha nagykorúak lesznek, átveszik a jószágukat, pontkum.

És mikor kimondta, hogy »pontkum!« tovább aztán nem igen törte a fejét, s legkevésbé azon, hogy azok a fiuk most már egészen árvák, hogy mély szomorúsággal vannak eltelve jó atyjok halála miatt. Gerő bácsi nem szeretette a pityergést. Ami megtörtént, az megtörtént, segíteni nem lehet rajta, hát pontkum.

Egészen másféle ember volt Dénes bácsi, Anna néinek, a fiuk nagynénjé-

nek a férje. Ez meg nem sokat gondolt arra, valjon gazdag örökség maradt az árvákra, csak az látta, hogy azok-e a szegény gyermekek olyan nagyon szomorúak, oly nagyon sirnak és busulnak. Dénes bácsi eleinte maga is sirt velök, aztán erőt vett magán és egész idejét azzal töltötte, hogy az árvákat vigasztalja. Pedig neki szintén oka lett volna nem sokat törődni a gazdag rokon gyermekeivel, mert Kőhalmi mindig nagyon büszkén és hidegen bánt Dénes sógorral, a ki tudós, jó szívű ember volt, de nem valami gazdag, úgy hogy nem igen tartották őt az előkelő rokonságba illőnek s ép ezért Dénes bácsi és neje, Anna néni, nem is alkalmatlankodtak, mert ők is büszkék voltak ám és nem tűrték, hogy valaki csak úgy félvállról beszéljen velök. Hanem most már mindent elfeledtek, csak arra gondoltak, hogy a megszorodott gyermekeknek vigaszt nyújtsanak. Elek és Berti mindjárt meg is szerették őket teljes szívökből, de leginkább örült Anna néinek Ágnes, mert ő különösen elhagyottnak érezte magát. A kik a házban jöttek-mentek, mind csak Elekkel és Bertivel törődtek, Ágnesre senki sem ügyelt; hiszen ő nem a Kőhalmi leánya, csak egy kegyelemből van itt, nem tartották érdemesnek reá gondolni. Csak Dénes bácsi és Anna néni vélekedtek másképp és a szegény leánykát is szeretettel ölelték magukhoz.

A mint a nap mult, Gerő bácsi mindinkább elkomolyodott. Mindenféle idegen emberek jöttek s ezekkel Gerő bácsi bezárkozott, hosszan tanakodott, de a fiuk nem is sejtették, miről; hanem csakhamar megtudták.

Harmadnap megtörtént a szomoru temetés és mikor ennek vége volt, Gerő bácsi így szólt:

— Most jöjjön mindenki a nagy terembe, fel fogjuk olvasni Kőhalmi végrendeletét, mit rendelt fiaira nézve.

Mikor együtt voltak, Gerő bácsi elővette a végrendeletet és felolvasta. Nagyon rövid volt az. Kőhalmi azt rendelte, hogy a két fiu testvérileg egyenlő részben osztozzék meg a nagy jószágon, így is gazdag emberek lesznek. Ágnesről egy árva szó sem volt a végrendeletben, aminek az volt az oka, hogy mikor Kőhalmi a végrendeletet írta, Ágnes még nem volt a házban, azután pedig oly hirtelen halt meg, hogy nem gondoskodhatott az árva leánykáról. Még csak az volt megírva, hogy Gerő bácsi és Dénes bácsi legyenek a két fiu gyámjai, ők gondoskodjanak mindenről, míg a fiuk nagykoruakká és önállóakká nem lesznek.

Igy hát a fiukra nézve rendben lát-szott lenni a dolog és Elek ugy titokban egy kis büszkeséget is érzett, hogy ő most gazdag földbirtokos, bár egy ideig még a nagybátyai gond alatt fog állani. De a szemesebb, figyelmesebb Berti látta, hogy Gerő bácsi, amint az olvasással elkészült, épen nem olyan arcot csinál, mint a ki rendben találja a dolgot; Dénes bácsi és Anna néni is nagyon furesán néztek. Berti tehát megszólalt:

— Még kell ott valaminek lenni... titkolnak előttünk valamit... valami rosztat!

— Nem, fiam, itt nincs egyéb megírva. Hanem abban igazad van, hogy

még valami rosztat kell megtudnotok, mert titkolni nem akarjuk. Ez a roszt pedig az, hogy atyátok hiába írta ezt a szép végrendeletet, nem ér ez semmit. Ő azt hitte, mikor írta, hogy gazdag ember; ha meghal is, ti gazdagok lesztek. Csak-hogy azóta nagy csapás érte, és épen e csapás fölött való nagy fölindulásába halt bele. No, hiába magyaráznám én azt nektek hosszasan, elég ha annyit tudtok, hogy atyátok sok, sok ezer forintot vett kölcsön és rábizta egy emberre, azt hívén, hogy majd kétszer annyit kap vissza, az adósságot visszafizeti és nagy nyeresége marad, nektek még nagyobb vagyont hagyhat. De megcsalták, minden oda veszett. Most hát megvan az adósság és ez a kőhalmi jószág alig jövedelmez annyit, hogy a kamatot fizetni lehessen. Nektek tehát nem marad semmi. Ha az, a ki a pénzt kölcsön adta atyátoknak, jószivüen vár, hát akkor megtartjuk a jószágot, fizetjük a kamatot és ti majd valamikor, ha nagyok lesztek és iparkodtok, valamikép szerencséhez juthattok — s a ki közületek szerez annyi pénzt, hogy kifizeti az adósságot, azé lesz a kőhalmi uradalom.

Ez már csakugyan roszt dolog volt. Berti is szomoruan hallgatta, de Elek különösen elcsüggedt. Egy órával ezelőtt még, ha árvának is, de egyuttal gazdagnak tudta magát; most kitünt, hogy szegény ördög. Dénes bácsi látta ezt és biztatólag mondá:

— No, fiaim, azért ne csüggedjete. Persze, szomoru dolog, hogy nemesak árvák, hanem szegények is lettetek. De majd idővel visszanyerhetitek azt, ami elveszett. Egészséges, jó eszű fiuk vagytok,

hát iparkodnotok kell, hogy fölvergődjétek. Majd mi segítünk, amennyire lehet.

— Természetesen, szólt Gerő bácsi, hanem persze csak amennyire lehet. Én már meggondoltam a dolgot. Annak természetesen vége, hogy továbbra is urfiak legyetek. Most legelőször is az a kérdés, hogy éltek meg. Én, tudjátok, kereskedő vagyok. No's, hát én fölveszlek mindkettőtöket kereskedésembe. Kezdetben biz' ez nem valami fényes állapot, de aki ügyes,

szorgalmas, becsületes, az boldogul ám és szegény boltosinasból lett már dugsgazdag ember. Hanem erőltetni nem akarlak, elég nagyok vagytok, hogy magatok gondoljátok meg. Mit gondolsz Elek?

— Én . . . én nem akarok kereskedő lenni, felelt Elek komoran. Apácskám mindig azt mondta, hogy tanulni fogok, aztán jogász leszek, utazni fogok . . .

— Annak vége van, barátom. Az efféléhez sok pénz kell, az pedig nincs. Ha

— JAJ, ELESTEM! JAJGATOTT. (Lásd a 41. lapon.)

nem akarsz hozzám beállni, hát mi akarsz lenni?

— Azt . . . azt nem tudom . . . még nem volt időm meggondolni, felelé Elek, csüggedten nézve Dénes bácsira.

Dénes bácsi nyájasan megszólalt:

— No's, kedves fiam, ha csakugyan kedved van tudományos pályára, hát valamiképp majd csak módját ejtjük. Én veszlek magamhoz és tovább fogsz járni

iskolába. Nálam nem lesz ugyan olyan pompás dolgod, mint eddig; nevelőket, mestereket nem fogok neked tarthatni, hanem a magad emberségéből kell előre jutnod, mint sok más szegény fiúnak. Majd adhatsz leczkéket gazdag fiúknak s ezzel szerezhetsz módot arra, hogy tovább tanulj. Hajlékod mindig lesz nálam.

Elek hálásan megölelte Dénes bácsit.

-- Ez tehát rendben van, szólt Gerő

bácsi. Nem hiszem ugyan, hogy jól választottál, de ez a te dolgod. Hát te Bertí, mit gondolsz?

— Én megyek Gerő bácsihoz, én meg akarom próbálni a szerencsét; hátha belőlem is lesz még dús gazdag kereskedő? Akkor majd kiváltom kőhalmi ősi jószágunkat.

— Ez már okos beszéd. Így tehát rendben vagyunk.

— Dehogyan vagyunk! szolt Bertí élénken. Hát Ágnes?

Valóban, mindnyájan megfélekedtek a kis leányról, ki félrehúzódva, csöndesen állt ott, várva, hogy hát az ő szegény árva feje most már hova lesz? Gerő bácsi egy pillanatra összeráncolta a homlokát, aztán közönyösen mondá:

— Ez a kis leány az? Erről én nem gondoskodhatom, ő nem az én testvérem gyermeke, nem tartozik hozzánk.

— De igen is hozzánk tartozik! szolt Bertí hevesen. Ő ami unokatestvérünk és atyánk azért hozatta ide, mert gondoskodni akart róla. Nem hagyhatjuk el.

Dénes bácsi látható örömmel nézett a kipirult fiúra.

— Igazad van, fiam. Ne félj, nem is hagyjuk el, én már beszéltem erről a nőmmel. Ugy-e kedvesem, a mellett maradunk?

— Természetesen, szolt Anna néni. A mi szerény házukban jut még hely neki is. Jöjj ide, kedves gyermekem, máttól fogva az én leányom leszel.

Ágnes könnyezve borult a jó néni keblére.

— No, ha úgy akarják, annál jobb, szolt Gerő bácsi. Ambár azt hiszem, nem okosan teszik. Egyszerre is két gyermeket

is vesznek a nyakukba... no de semmi közöm hozzá. Én Bertiről majd gondoskodom.

Bertí is hálásan lépett Anna nénihez.

— Köszönöm, kedves nénikém, hogy Ágnes nem hagyja el. Gerő bácsi bizonyosan meg fogja engedni, hogy néha meglátogassam. Oh, az még kellemes is lesz, hogy mind együtt leszünk Budapesten, s láthatjuk egymást.

Eszébe jutott ugyan, hogy eddig esőppet sem kívánczolt a nagy városba, hol örökké falak közt él az ember, nincs közel pázsitos mező, erdő, patak, vége a vig szaladgálásnak, valami dohos boltban vagy bolti irodában kell majd töltenie a napot. De volt bátorsága, elszántsága s hamar elűzte a kellemetlen gondolatokat. Ki tudja, talán nem is olyan rossz lesz az ott, hiszen Elek, a ki pedig sokkal okosabb, mindig azt beszélte, mennyivel szebb ott a nagyvilágban.

Elek majdnem teljesen csüggedten állt ott, ő nem gondolt semmire, csak busult azon, hogy ily hirtelen vége lett uraságának, szegény lett, kegyelemből fogadják be. Ez mélyen sértette büszkeségét, de elfojtotta, mert belátta, hogy nem tehet semmit. Ágnes elliben csöndeskén könyezett, hálával eltelve a jó Dénes bácsi és Anna néni iránt. Ő nem is tudott képzelni jobbat, mint ami vele történt a szomorú eset után; Anna néni már azelőtt is ösmerte, szerette s most oda kerül hozzá. És ott lesz Elek is, majd egymást fogják vigasztalni, biztatni, ha ugyan Eleknek tetszeni fog. De hát most mikor már egyforma szegény árvák, alkal-

masint abba hagyja eddigi hideg, lenézó modorát.

Amit elhatároztak, azt másnap végre is hajtották. A gyermekek holmiját összeszedték, a kastélyt Veronika asszonyra bízták, a többi dolgok rendezését pedig az ügyvédre, aztán elutaztak Budapestre. Ide érve, szétváltak. Dénes bácsi és Anna néni Elekkel meg Ágnessel bérkocsiba ültek s a külváros egyik szerényebb házába tértek lakásukra; Gerő bácsi pedig saját kocsiján ment Bertivel a maga lakására, mely gazdagon volt berendezve. Gerő bácsi neje és gyermekei nagyon hidegen fogadták a szegény kis rokont; de Berti ezzel nem törődött. Olyan szomorú csapás után az efféle nem is érezte.

Hosszu idő telt bele, míg Elek és Berti egészen beletörődtek abba a gondolatba, hogy ez az új állapot nem csak rövid időre való, hogy a Kőhalmi kastélyba talán soha sem térnek vissza és hogy ők most már igazán szegény fiúk, kik rokonaik kegyelméből élnek, és ha valamire föl akarnak vergődni, hát sok, nehéz fáradságra kell magukat elszánniok, szorgalmasan tanulniok. Berti találta magát leggyorsabban belé új helyzetébe. Gerő bácsi nem volt épen barátságos, de igen is hideg és szigorú. Mindjárt másnap reggel bevitte őt a boltba, mely nagyon messze volt a lakástól, úgy hogy Gerő bácsi rendszeren kocsin járt oda. Most az egyszer, első ízben, kocsin vitte magával Bertit is, de így szólt:

— Jegyezd meg jól az utcákat, merre megyünk, mert ezentul magad fogsz járni.

A kereskedésbe érve, többféle helyiségen mentek keresztül. Volt ott mindenféle raktár, iroda, pénztár, Gerő bácsinak pedig külön szobája. Az egyik irodában egy öreg segéd ült, ehhez vezette Bertit.

— Itt van az új fiú. Irodai munkára akarom használni. Mutasson neki helyet valamelyik asztalnál, adjon neki munkát és tanítsa, amire szükséges.

Ezentul aztán Gerő bácsi édes keveset figyelt Bertire; csak úgy bánt vele, mint több más fiatal segéddel, kik szintén ott dolgoztak. Tudtára adta, hogy mivel nagyon messze van a lakásuk, tehát ebédre nem fog haza járni, hanem a szomszédban egy kis koreszmában ebédel, az öreg segéd majd elvezeti és kifizeti az ebéd árát; estére haza megy és szobácskájában külön vacsorál, aztán olvashat, tanulhat vagy mulathat, amint tetszik.

A kitűzött rendet aztán pontosan meg is tartották. Nagynénjét, Gerő bácsi nejét, Berti nagyon ritkán látta, bár egy lakásban laktak. Mikor ő reggel fölkel, akkor a néni még javában aludt; mikor pedig estére haza került, akkor vagy vendégek voltak a néninél, vagy oda jártak látogatóba; már pedig Bertinek nem volt szabad bemenni a néni szobájába, ha vendégek voltak ott; arról pedig szó sem lehetett, hogy őt valahová magukkal vigyék. Gerő bácsinak volt két leánya, már jóformán nagy leányok, de Berti ezekkel is alig beszélt, mert a kisasszonyok csak nagyon ritkán álltak szóba a kis »boltos inassal«; így nevezték és úgy is bántak vele, nem mint unokatestvérökkel. Két fia is volt Gerő bácsinak, de ezek

nem voltak otthon, vidéki városban jártak iskolába, mert az orvos azt tanácsolta, hogy ne legyenek a nagy városban, hanem egészségesebb hegyvidéken. Ezeket tehát Berti nem is ösmerte.

Valami nagy mulatsága tehát nem volt Bertinek, mikor napi munkája után hazatért. De ő azért nem panaszkodott és nem is unatkozott. Talált mindig valami foglalkozást, olvasott, faragesált, ha szép

idő volt, kísétált egy közeli sétaterre s nem törődött senki vele, otthon van-e és mikor jön haza. Gerő bácsi otthon soha sem gondolt rá, bár amott az irodában annál szorosabban szemmel tartotta. Meg is győződött rövid idő alatt, hogy Berti igen hasznos munkás: figyelmes, szorgalmas, gyorsan és pontosan végez mindent és amit egyszer megmagyaráztak neki, azt nem kell másodszor mondogatni.

(Folytatása következik.)

POCZA DOLGOK.

L.

A jeles háromszeg.

*Ez aztán csak a kanász!
A Bakonyban sincsen párja; —
Akármilyen messze járva,
A mására nem találisz.*

*Mint káplár a katonát,
A poczáit úgy nevelte,
Masíroznak háromszegbe
Erdőn végig, uton át.*

*A botjával nagyot döf
Azon, amely elkalandoz.
Van is aztán metsző, hangos
Sivalkodás: rüf, rüf, rüf!*

II.

Érdemtelen kitüntetés.

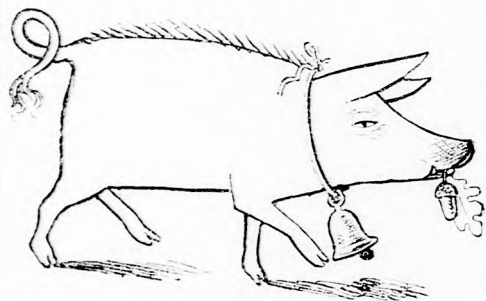
Nem illik a bársony nyereg
A számárnak gerinczére,
Ném érdemes a disznófej
A babérfa levelére.

Nem is való a szájába
A citrom nemes gyümölcse —
Kivéve ha füstölve van,
S vagdalékkal jól megtöltve.

III.

Érdemelt kitüntetés.

— A Petike rajza. —

A csordában legkülönb a
Szuszóka,
Híres poeza tekintélyek
Utóda.

Sörtés háta mint az erdős
Csúzi domb;
Szépen is szól nyakában az
Uj kolomp.

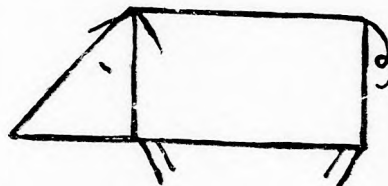
Szöke poeza — se nem foltos,
Se tarka,
Szép gyűrűben kunkorodik
A farka.

Konda élén büszkén lépked
Ügyancsak!
Egészséges, erős — olyan
Mint a makk.

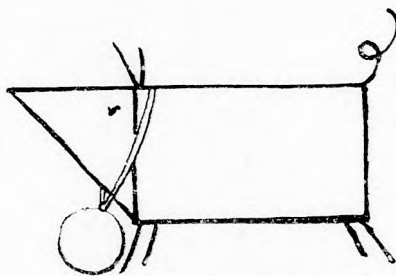
IV—V.

A bús és a vig disznó.

— A Patika rajza. —

A kiállításon ott járt,
Valami nagy jutalmat várt,
De hogy nem kapott szegény —
Leereszté fülét, farkát.

Ez is, mint a társa, ott járt,
Hol a jutalmakat osztják —
És kapott is nagy medálját,
Emeli is fülét, farkát.

VI.

A legritább pocza.— *Ejtette Misike. —**Mocsok nem szép — a piszokban**Nincs jó:**A disznónak neve azért**Disznó.**De legritább poczák közt az**Olyan,**Mely a tollból papirosra**Pottyyan.***CSUSZKÁLÁS.**

(Képpel a 36. lapon.)

Mi jobb, a nyár-e vagy a tél? Akinek van jó meleg kabátja, otthon fűtött szobája, azt fogja felelni, hogy jó a tél is a maga idején. Nyáron lehet lapdázni, pillangót kergetni, virágot szedni, fára mászni, ami mind nagyon mulatságos. De télen meg szánkázni lehet, hólapdával dobálózni és ami a legmulattágosabb, a sik jegen csuszkálni és korcsolyázni.

— Igen ám, ha az ember el nem esnék, szólt az én félénk, ügyetlen kis öcsikém, a Janika.

— Oh, az nem baj, felelt nevetve Emilke, a ki pedig csak másfél évvel volt idősebb. Én is sokszor elestem eleinte, de most már nagyon jól tudok csuszkálni. Gyere, csuszkáljunk!

Janika jobb szeretett volna nem menni, de látta, hogy gunyosan nézünk rá félénksége miatt. Aztán meg a kis Marika is megszólalt:

— Én is megyek, én is akarok csuszkálni. Ugy-é, nem nehéz?

— Dehogy nehéz! Csak nem kell félni.

Kimentek hát mind a hárman az Emilke kedvenc csuszkáló helyére. Emilke vigan iramodott neki és végig siklott a sima jegen; a kis Mariska is, kissé ingadozva ugyan, előre jutott; de mikor ők már a tulsó végére értek, a hátuk mögött ijedt kiáltás hallatszott:

— Jaj! Jaj, elestem! jajgatott Janika.

— Sebaj, állj föl!

— Oh, de mikor úgy megütöttem a lábamat!

— Dehogy ütötted! Nem fog az fájni, ha nem gondolsz rá. Csupa multság egy kicsit bukfenchezni a hóban.

Janika bizt ezt el nem hitte volna, mert pityergős, kényeskedő legényke volt. De mert mi is ott álltunk közel, még sem mert mindjárt csufosan meghátrálni. Én pedig biztattam:

— Csak rajta, Janika. Ha nem sikerül is mindjárt, majd beletanulsz. Úgyes fiúnak mindenhez kell érteni, mert nincs csunyább, mint az olyan fiú, a ki szepeg, ügyetlenkedik, finyáskodik olyan játéknál, mely fiúknak való. Mások nevetnek rajta, gunyolják, maga pedig csak messziről unatkozva kénytelen nézni, hogy pajtásai mily jól mulatnak. Azért hát úgy iparkodjál, hogy pajkosság és oktalan vakmerősködés nélkül ugyan, de bátor, vállalkozó légy és apró bajoktól ne ijedj meg. Mert csak így lesz belőled bátor férfiú.

— Megpróbálom.

Megpróbálta és sikerült. Párszor még elesett, de nem jajgatott s egy hét múlva már pompásan mulatott a csuszkálással, később pedig ügyes korcsolyázó lett. És amit a csuszkálásnál, az épen nem fontos játéknál tanult, követte komoly dolgokban is és bátor, ügyes ember vált belőle.

A PATAK TÜNDÉRE.

— Skót népmese. —

I.

RÉGEN, nagyon régen volt az, olyan régen, hogy nincs is annak megmondhatója, hogy mikor volt. Elég az hozzá, hol volt, hol nem volt, egyszer valahol volt egy szegény leányka, a kinek Magduska volt a neve. Nem is tudtak róla egyebet, mert mint szegény elhagyott árvát találták és ő maga sem tudta, ki az apja, ki az anyja.

Naphosszat az volt a Magduska dolga, hogy a gazdája libáit őrizze. A gazdája pedig örökké haragos és indulatos durva ember volt, a ki ugyancsak keményen megverte Magduskát, mikor ez hazatért a libákkal és kitünt, hogy egy-egy liba elmaradt, talán el is veszett. Meg kell vallanom, hogy Magduska akárhányszor adott is okot haragos gazdájának még nagyobb haragra, mert hát biz' az sokszor megesett, hogy ott hagyta a libákat és neki indult a mezőnek virágot szedni. Az volt az ő egyedüli öröme és gyönyörűsége, ha vigan dalolgatva bolyonghatotta mezőn, vagy leült a sziklák közt zuhogva haladó patak partján és nézte a víz folyását, vagy épen az erdőbe ment és ott a madarak dalos hangversenyét hallgatta.

— Az én libuskáim jó helyen legelnek, nem lesz semmi bajuk, biztatta magát. Nem szélednek ők el.

A jámbor libák nem is követtek el semmi rosszat, de hát ott ólalkodott mindig az a ravasz róka koma és mikor látta, hogy a libák őrizet nélkül maradtak, fölhasználta a jó alkalmat, hogy magának jó

ebédet vagy vacsorát szerezzen. Előugrott, kiválasztotta e legkövőbb ludat és elillant vele. A többiek rémülten gágogtak, menekültek, Magduska is elősietett a lár-mára, de már későn, akkor már megvolt a baj és nem is lehetett rajta segíteni. Busan ballagott haza, előre rettegve a kegyetlen büntetéstől, mely nem is maradt el soha.

Utóvégre Magduska megelégette ezt a szomorú életet.

— Már hiába, nem születtem libapásztornak. Eleget kértem a gazdám, adjon nekem valami más munkát, de nem akar. Már szinte azt hiszem, hogy kedve telik benne, ha jól megverhet. Csakhogy nekem csöppet sem telik kedvem benne, de nem ám! Azért hát nem is tűröm tovább, nem biz' én! Bucsut veszek a kapufélfától, itt hagyom kegyetlen gazdám.

A mint mondta, meg is tette. Egy este szépen kiosont a házból és futva futott, míg csak messzire ki nem ért a szabad mezőre, egészen a patakhoz. Olyan vig és boldog volt, hogy tánczolt örömeben. Most már nincs gondja, nem kell félnie a büntetéstől, szabad, mint a madár a levegőben.

Szabad volt, az bizonyos, de nem egészen úgy, mint a madár. Mert a madárnak van fészke, hova pihenni tér, de neki nem volt hová betérni. Mikor már belefáradt a dalolásba és tánczolásba, aztán meg már egészen be is sötétedett, eszébe jutott az is, amire eddig nem gondolt. Megszökni nem volt nehéz, de most aztán hová lesz? Éhes is kezdett lenni, idekint pedig bizony sehohol sem talál vacsorát.

Előugrott,
at és elil-
gáogtak,
tett a lár-
r megvolt
a segíteni.
rettegve a
is maradt

légelte ezt

tttem liba-
gazdámat,
át, de nem
ogy kedve
Csakhogy
rem benne,
n is türom
veszek a
vetlen gaz-

tette. Egy
l és futva
nem ért a
hoz. Olyan
zolt örömé-
nem kell
nt a madár

s, de nem
rt a madár-
ér, de neki
r már bele-
ásba, aztán
dett, eszébe
em gondolt.
most aztán
nni, idekint
acsorát.

Leült egy sziklás helyen a patak partjára és elgondolkozott. Most már nem találta a dolgát olyan nagyon mulatságosnak, annyira nem, hogy a sok vigság után sirni kezdett. Ez azonban nem tartott sokáig. Nagyon fáradt volt, végig dőlt a kemény sziklán és elaludt.

Zsupsz!

Vagy egy óra mulva ijedt sikoltás hallatszott, aztán a vízben nagy locsánás és aztán újra csönd uralkodott.

II.

A szikla tövében a sebesen zuhogó patak vize sok, sok száz meg ezer esztendőkön át nagy barlangot vájt, melynek csak egy kis része látszott; de hogy meddig terjed és mi volt ott belől, azt senki sem tudta, senki sem is láthatta.

Peddig érdemes lett volna látni, mert e kényelmes tágas barlangban rendezte be a lakását a patak tündére, a ki teljes hatalommal uralakodott mindeneken, a mik az édes vizekben usznak, másznak és élnek. A külső barlang után még hosszú sora a tágas, fényes csarnokoknak következett és éppen most egy kis proceszsió vonult ott befelé. Egy csapat fekete vízi bogár kísért valakit, a ki bámulva, álmélkodva követte őket, hol magát, hol a tündéri lakot nézegetve és semmikép sem értve, mi történik vele. Ez a valaki pedig, mint bizonyosan kitaláltátok, nem volt senki más, mint Magduska.

Már több termen haladtak végig s eljutottak a legfényesebbhez, a trónteremhez. Ez egy óriás, boltozatos csarnok volt, melynek sziklafalai mindenütt csupa kristálytól ragyogtak, közben gyönyörű vízi nő-

vények, nád és sásfélék ékeskedtek, a padlózata pedig puha mohával volt kirakva, melyen ugy esett a járás, mint a legfinomabb bársony-szőnyegen. A teremben együtt volt a tündér királyné egész udvara, mind ragyogó fényesen öltözve, csakhogy mindegyiknek a feje valami vízi állatéhoz hasonlított. Ott voltak csuka, potyka, viza, harscsa urak, a hatalmas fegyverű rák vitéz, a fürge csik, angolna, az emelvényen a muzikusok: a békák, kik éppen ekkor gyönyörű kardalt énekeltek. A terem közepén pedig csillogó kagylóhéjakkal ékített és bársony mohával kirakott trónuson ült a patak tündére, ragyogó aranyos ruhában. Nem volt halfeje, hanem olyan szép volt, hogy azt le sem lehetne írni. Azért hát meg sem próbálom; hanem aki látott tündért, az ugy is tudja, a ki pedig nem látott, hát képzelje magának a leggyönyörűbbet, amit csak képzelni tud. Éppen olyan volt.

Mikor Magduska belépett, hirtelen elhallgatott mindenki és csodálkozva nézett az idegenre. A vendég kísérei pedig mélyen meghajolva a tündér előtt, mondták:

— Felséges királynőnk, ime elhoztuk neked a leánykát, a kivel beszélni óhajtottál.

És intettek Magduskának, lépjen közelebb a királynőhöz. Ez pedig olyan csengő, zengzetes hangon, mintha valami csodahárfa szólalt volna meg, így szólt:

— Jőjj bátran hozzám, Magduska. Azért hozattalak ide, hogy lerőjjam hálámat a jótettért, melyet velem cselekedtél.

Mindenki csodálkozott, hogy ez a kis leány mi jót tehetett a hatalmas tün-

dérkirálynővel, de legjobban csodálkozott maga Magduska, mert biz' ő egy esőppet sem emlékezett, hogy valaha valami dolga lett volna a tündérrel. Ez pedig így szólt tovább:

— Tudom nem emlékszel már és ha emlékeznél sem tudnád, mit tettél. Egy napon a kiáradt patak partján jártál és megpillantottál egy szegény vergődő halacska, melyet a dühöngő szélvész egy nagy hullámmal messzire kicsapott a mezőre; a víz lefutott, a halacska pedig ott vergődött és már-már nyomorultan el akart veszni, mikor te oda értél. Könnyű módon megfogtad, haza is vihetted volna, de te megszántad és így szóltál:

— Szegény halacska! Ugy-e rossz neked itt a szárazon? Épen mintha én, a ki uszni nem tudok, megfordítva valami nagy vízbe esném bele. Juj, de borzasztó volna! Megállj csak, fölveszlek szépen... ne félj, nem szoritlak meg, nem fog fájni... így ni... és most visszateszlek a vízbe, ott szeretsz te lenni, ott majd meggyógyulsz hamar, vigan fogsz megint uszkálni.

Magduska emlékezett, hogy csakugyan ilyenformán történt egyszer, de biz' ő azt akkor nem gondolta valami nagy dolognak, mert hiszen az csak természetes, hogy segíteni kell a legkisebb állatkán is, ha szenved. A tündér pedig így szólt tovább:

— Az a halacska nem volt senki más mint én magam. Hal formában néztem szét egy kicsit a birodalmamban s gonosz ellenségem, az erdei fekete tündér, meglesté, mikor a víz felszínén usztam, nagyot fújt és kivetett a partra. Ott nyo-

morultan elvesztem volna e jó leányka nélkül. Azért tehát, kedves hiveim, ti is beláthatjátok, hogy nagy hálával tartozom irányában s mihelyt megtudtam, hogy ide bukott a vízbe, természetesen az én kötelességem volt, hogy megmentsem,

— Hogy ne! Természetesen! Oh, a kedves jó gyermek!

Valamennyi csuka, potyka, haresa úgy meg volt hatva, hogy sirásra fakadt és mind ahányan voltak, ki tudja meddig pityeregtek volna, ha a tündér így nem szól újra:

— Mos tehát legyünk vigan! Üljetek mellém, jó kis Magduska. Meg foglak jutalmazni jószívüségéért. Hanem most először vacsoráljunk, mert tudom, hogy éhes vagy. A zene pedig szóljon!

Pompásan terített asztalt hoztak oda, tele rakva százféle jó étellel, itallal és csemegével. El nem tudnám én azt mind mondani, mi minden jóféle volt ott együtt, de meg ha elmondanám is, még sem tudnátok, mit vacsorált akkor Magduska, mert fogadni mernék, hogy egyötök sem volt még tündérhez hiva vacsorára, nem kóstolta a tündéri ételeket, így hát hiába mondanám meg a nevöket. Elég az hozzá, hogy Magduskának pompásan ízlett, nem is kínáltatta magát sokáig, hanem ugyancsak jóízűen falatozott. Mikor pedig megelégtelt, akkor illedelmesen meg is köszönte a jó tündér kegyességét és arra kérte, juttassa őt valamiképp vissza a szárazföldre.

Hanem ekkor a hatalmas Rák vitéz előállt és így szólt:

— Ne menj innen vissza, szép és jó Magduska. Nekem annyira megtetszettél,

hogy én feleségül veszek, azután itt fogsz élni mindig velünk, hatalmas királynénk majd átváltoztat olyan gyönyörű rákká, amilyen én vagyok. Ugy-e jó lesz?

De Magduska biz' ezt nem találta jónak, sőt halálosan megijedt, mikor arra gondolt, hogy neki rákká kellene átváltozni. A jó tündér azonban látta ezt és így szólt:

— Ne félj semmitől, jó Magduska. Nem fog veled semmi történni, ami nincs kedvedre. Vitéz Rák tábornok ur, ne beszéljen többet ilyen oktalanságot, Magduska nem volna boldog, ha Rákné asszonnyá válnék, azért tehát nem is lesz azzá.

A vitéz Rák szörnyen megharagudott az elutasítás miatt és mérgében olyan vörös lett mint a főtt rák. El is ment rögtön, titokban boszút esküdve; de ezzel itt nem törődött senki, mert tudták, hogy a tündér királynő akarata ellenére semmit sem tehet. Mulattak vígan, még tánczra is kerekedtek s a béka-zenekar gyönyörűen muzsikált hozzá. Persze, aki úgy rendszeren hallgatja a mocsár szélén brekegő béka hangversenyt, hát azt hiszi, hogy ez szörnyen csuf brekegés; de ott a tündérpalotában egészen más nótát fujtak ám, azt Magduska is nagyon szépnak találta.

Mint mindennek, úgy a mulatságnak is vége lett. Magduska pedig álmos kezdetett lenni. Ekkor a tündér így szólt:

— Majd elkísérünk puha ágyba, aludni fogsz édesen. Mielőtt azonban elválnánk, fogd ezt a három halpikkelyt. És ha bármiféle bajba jutnál, vedd elő egyikét és morzsold szét ujjaid közt, akkor én ott leszek közel és ha nem nem látsz is, megsegítlek.

Elvezették aztán Magduskát egy kiscsike mellékbarlangba, ott puha moha-ágyra fektették és alighogy lehajtotta a fejét, el is aludt mélyen, édesdeden.

III.

Messze a helytől, hol Magduska a libákat őrizte, erdős bérczes tájon, magas hegy tetején állott egy ódon nagy várkastély. Csöndesen, elhagyottan állt sokáig s a környék lakosai elkerülték, a milyen messzire csak lehetett, mert a várkastély rossz hírből állott. Régen, nagyon régen büszke és hatalmas várurak laktak benne, de véres csatákban elpusztultak, a kastély üresen maradt. Senki sem mert oda menni, mert szörnyűséges történeteket meséltek róla, hogy ott valami gonosz szellemek ütötték föl tanyájukat és jaj volna annak, aki közéjük tévedne. Látni ugyan nem látta senki, de nem is kívánta.

Pedig ha most benézne valaki a várkastély egyik termébe, épen nem valami ijesztő dolgot látna. Abban a fényes teremben, mely ragyogott a sok pompás butortól, bársony-mennyezetes ágyban egy leányka feküdt s a mint fölébredt, ugyan csak csodálkozva nézegetett szét.

— Ugyan hol vagyok már megint? Hiszen mikor elaludtam, ott a barlangban moha-ágyon feküdtem, itt meg valami fényes teremben vagyok... És milyen nagy vagyok... ni valósággal egészen nagyra nőttem. Mi történt velem?

Ekkor megszólalt egy hang, melyben Magduska — mert ő volt az — mindjárt ráismert a tündér hangjára:

— Igérttem, hogy megjutalmazlak, tehát teljesítettem is. Mindaz, amit itt

látsz, a tied, de csak addig, míg jóra használsz.

Magduska hiába nézegetett körül, nem látott senkit. De amint megmozdult, a nesz hallatára óvatosan, lábujjhegyen belépett egy komorna, és látva, hogy Magduska nem alszik, mélyen bókolva kérdé:

— Kegyes urnóm, melyik öltönyét parancsolja mára?

— Ugyan ne bolondozzon, szólt Magduska. Soha sem volt nekem több egy öltöző ruhámnál.

— Kegyes urnóm, ma nagyon tréfás. De azt hiszem, a rózsaszínű könnyű ruha lesz ma jó, mert igen szép meleg idő van.

Megduskának eszébe jutott, amit épen az imént a tündér sugott. Ráhagyta tehát, hogy jó lesz a rózsaszínű ruha. Mikor aztán kiment a szobából, egész sereg szolgálta a parancsait. Egyiket-másikat megszólított s mind úgy beszélt, mintha soha sem is lettek volna máshol, Magduskát pedig már piczike korától fogva ismerték volna, mint a várkastély urnőjét. A konyhában szakácsok és kukták sürgöttek, a kertben kertészek ápolták a sok gyönyörű növényt, egy szóval, rendben volt ott minden, a mint egy nagyuri várkastélyban illik.

A környék lakossága persze mihamar észre vette, hogy minden megváltozott az ódon kastélyban. Hanem azért eleinte nem biztak benne, még mindig azt hitték, valami gonosz ördögösség lakik ott. Lassanként azonban meggyőződtek, hogy ha nem értik is, mikép történt, honnan került oda, de mégis csak egy gyönyörűséges és jószívű várkisasszony lakik

most ott. Magduska szép paripán minden nap kilovagolt, s a hol szegényt, szerencsétlent látott, gazdagon megajándékozta, mert kincstárában szere-száma volt az aranyak, ezüstnek. Nem is telt bele sok idő, már az egész környék lakossága akár tűzbe is ment volna Magduskáért.

De azért mégis volt neki ott egy nagy ellensége, csakhogy maga sem gyanította. Ez az ellenség pedig az erdei gonosz tündér volt, a patak jó tündérének az ellensége. Ez már azért sem szerette Magduskát, mert a patak tündére szerette, de meg aztán a boszuvágyó Rák vitéz is egy éjjel kimászott az erdőbe és ott fölbujtotta a gonoszt, hogy semmisítse meg Magduskát.

— Ez nagyon könnyű lesz. Sokszor lovagol itt az erdőben, hatalmamba esik.

Mindjárt másnap meg is tette az első kísérletet. A mint Magduska ott lovagolt, hirtelen egész farkas éhes farkas fogta körül és már marcangolni kezdte a megriadt lovat. Magduska is megrémült, de eztán eszébe jutott a bűvös szer, gyorsan elővett egy halpikkelyt és szétmorzsolta. Alig tette ezt, kürtszó hallatszott s nagy vadász-társaság robogott elő, még pedig a király fia jött arra kísérelőivel. Ők maguk is azt hitték, hogy csak véletlenül tévedtek arra, nem titkos bűverő vonta őket oda. Elég az, hogy ott voltak s az ordasokat leöldösték.

Magduska illedelmesen megköszönte a segítséget, a királyfinak pedig nagyon megtetszett Magduska és megígérték egymásnak, hogy ezentul együtt fognak vadászni. Vigán vadászgattak is azután sokszor s már elfelejtették a farkas-kalan-

dot. Egy napon a királyfi és Magduska, elfáradva a lovaglásban, leszálltak pihenni, mialatt kísérőik tovább vágattak. Egyszerre hatalmas medve rontott elő a sűrűségéből. A királyfi nem ijedt meg, fölkapta dárdáját és a fenevadra sujtotta; de nagy ijedelmére a dárda darabokra tört és nem sebezte meg a medvét, mely bömbölve rohant rá. Veszve voltak, — azaz csak lettek volna, mert Magduska hirtelen elővette a második halpikkelyt, szétmorzsolta, másik kezével pedig kis dárdáját a medvébe dőfte, mely rögtön holtan terült el.

A királyfin volt most a sor, hogy köszönetet mondjon.

— Szépséges várkisasszony, megmentetted életemet, ezt nem hálálhatom meg másképp, mint hogy te leszel a feleségem és mikor én király leszek, királyné leszel mellettem. Még ma tudatom királyi atyámmal.

Az öreg királynak, ki már rég halotta hírét a szép és jó várkisasszonynak, nem volt semmi kifogása s harmadnapra ott volt az aranyos hintó fényes uri kísérettel, hogy Magduskát a királyi palotába vigyék. Maga a királyfi jött érte.

Hanem a mint megindultak, még egy harmadik próbát tett a gonosz: belebujt a tüzes lovakba s egyszerre csak ragadni kezdte a hintót egy rettentő meredély felé. A kísérők nem bírták utolérni, már mindenki azt hitte, hogy a királyfi és Magduska veszve vannak, mert ha lezuhannak a mélységbe, végök van, de Magduska nem felejtette el a bűvös szert, elővette s a mint a pikkelyt szétmorzsolta, a lovak összerogytak, a kocsi megállt, nem történt semmi baj.

A három kísérlet nem sikerült, többet a gonosz nem próbálhatott. Magduska a királyfival szerencsésen eljutott a királyi palotába. Ott hetedhét országra szóló lakodalmat csaptak, mely három hétig és három napig tartott s az öreg király, ki már elunta az ország gondjait, nekik adta a trónt és koronát. Ők pedig nagy dicsőséggel uralkodtak, boldogan éltek és még ma is élének, ha már régen meg nem haltak volna.

BÁBU-VILÁG.

(Képpel a czimlapon.)

NO EZEK az álmos táskák!
Milyen szuszka rest babácskák!
Még őket az ágyban lelik,
S im, már hozzák a reggelit.
Ide kócos, kis mosdatlan —
Mily kuszaság a hajadban!
A fésűvel, hajkefével
Annak rendjén látlak én el;
Ha simára fésültelek,
A táliban megfüröszteltek.
S aztán — te gondatlan Vicza —
A kis ágyacskába vissza!
Te is, te kis barna póre —
Öltözködni lotty, előre!
Amde előbb illőképen
Imádkozzál babám szépen.
A Katicza, a harmadik,
Még egy csöppet aludhatik,
Sok máltát evett az este,
Gyomrocskáját megterhelte.

AZ ÉN KANÁRI MADARAM.

F Kedves Forgó bácsi!
Kedves Forgó bácsi kedves felelete és számos példa által buzdítva, bátorkodom a következő kis kanári-történetet beküldeni:

Alig egy éve, hogy egy kanárit a már meglévő kettőhöz hozzávettünk. Kez-

